

Arrest

nr. 348 360 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 19 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België op 12 april 2023 binnenkwam, diende op 27 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 oktober 2024 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd in beroep (RvV 13 juni 2025, nr. X).

1.2. Op 2 september 2025 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 19 december 2025 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing, die op 25 december 2025 bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht aan verzoekster, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 02/09/2025
Overdracht CGVS: 28/11/2025*

A. Feitenrelaas

U bent een Nigeriaans staatsburger, afkomstig van Lagos. Op 12 april 2023 bent u in België aangekomen en op 27 december 2023 diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 oktober 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest (nr. 328 189) op 13 juni 2025.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 2 september 2025 huidige tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart opnieuw te vrezen dat uw minderjarige dochter bij een terugkeer naar Nigeria besneden zal worden. U vermeldt ook dat u incontinentieproblemen heeft ten gevolge van uw eigen besnijdenis.

In het kader van uw huidige verzoek legt u meerdere medische attesten voor.

Uw dochter) heeft een eigen verzoek om internationale bescherming ingediend.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U vermeldt uitdrukkelijk geen nieuwe informatie en geen nieuwe bewijzen te hebben en dat al wat u tijdens uw eerste verzoek vertelde nog steeds van kracht is (zie verklaring volgend verzoek dd. 25/11/2025). U diende louter een volgend verzoek in om over uw gezondheidsproblemen te praten die een gevolg zouden zijn van uw besnijdenis. U vermeldt echter geen nieuwe vrees of reëel risico ten aanzien van Nigeria.

De medische attesten die u voorlegt brengen evenmin nieuwe elementen bij. Een attest van uw besnijdenis legde u reeds voor tijdens uw eerste verzoek, de andere attesten betreffen onderzoeken die in het kader van dit verzoek niet ter zake doen.

In verband met de fysieke gevolgen van de VGV uit het verleden dient u een medisch attest van dr. H [...] op datum van 19/9/2025 in (zie enveloppe met medische documenten in uw dossier).

De enige conclusie die de commissaris-generaal kan trekken uit dit document, is dat u in het verleden vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan en dat u gevolgen van deze VGV ondervindt.

U hebt geen element vermeld dat bij u een zodanig overdreven vrees kan opwekken dat deze zou doen veronderstellen dat een terugkeer naar Nigeria ondenkbaar zou zijn wegens de gevolgen van de door u ondergane VGV.

Hoewel VGV een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de VGV kan veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologische welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Voor de volledigheid merkt het Commissariaat-generaal nog op dat er in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw dochter een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;

- Artikel 4 van het EU-handvest;
- Artikelen 48 tot 48/6, 57/5ter en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster hekelt het feit dat er geen persoonlijk onderhoud werd gevoerd en het ontbreken van een motivering hieromtrent.

Verzoekster stelt het verder oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing en argumenteert als volgt:

“4. Verzoekster heeft steeds verklaard dat zij vreest dat haar minderjarige dochter bij terugkeer naar Nigeria het risico loopt om aan VGV te worden onderworpen, en dat zij zelf ernstige fysieke gevolgen draagt (onder meer incontinentieproblemen) ten gevolge van de VGV die zij reeds onderging.

In het kader van haar volgend verzoek legt zij meerdere medische attesten neer, waaronder een attest van dr. H. van 19 september 2025, dat de VGV bevestigt en de gevolgen documenteert.

Het is onzorgvuldig om deze attesten weg te zetten als “niet ter zake” omdat zij enkel het verleden zouden bevestigen. Medische stukken die de blijvende, lichamelijke complicaties van VGV objectiveren, zijn precies relevant voor de beoordeling van de ernst en de impact van het ondergane geweld en van de actuele kwetsbaarheid van verzoekster.

De Wereldgezondheidsorganisatie benadrukt bovendien in recente richtlijnen en publicaties dat VGV gepaard kan gaan met langdurige en complexe gezondheidscomplicaties die gespecialiseerde (en vaak langdurige) zorg vereisen (stuk 3). Incontinentie en urogenitale problemen worden in de medische literatuur expliciet in verband gebracht met VGV complicaties, wat de relevantie van verzoeksters medische problematiek onderstreept.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan dus niet volstaan met de abstracte stelling dat internationale bescherming “niet dient om schade uit het verleden te herstellen”, zonder te onderzoeken of de aangetoonde, blijvende gevolgen in combinatie met de reële terugkeercontext (toegang tot zorg, stigma, veiligheid en hernieuwde druk vanuit omgeving) een actuele beschermingsnood doen ontstaan, dan wel een bijzondere kwetsbaarheid creëren die bij de beoordeling minstens ernstig moet worden meegewogen.

Daarbij komt dat de bestreden beslissing verzoeksters vrees omtrent haar dochter — het risico op VGV bij terugkeer — ten onrechte herleidt tot “geen nieuwe vrees”.

Een volgend verzoek kan net steunen op (a) nieuwe bewijsstukken die eerdere elementen ondersteunen, en (b) een gewijzigde of geactualiseerde risico-inschatting, ook wanneer de grondvrees dezelfde blijft.

Verzoekster blijft niet steken in louter herhaling: zij legt bijkomende stukken neer en wijst op de concrete realiteit dat VGV in Nigeria voortduurt en dat het risico voor meisjes reëel blijft. UNICEF waarschuwde bijvoorbeeld dat VGV onder Nigeriaanse meisjes (0–14 jaar) een zorgwekkende tendens vertoonde en dat Nigeria een zeer groot aantal overlevenden telt, wat illustreert dat de praktijk maatschappelijk hardnekkig blijft <https://www.unicef.org/nigeria/press-releases/unicef-warns-fgm-rise-among-young-nigerian-girls>).

Het feit dat Nigeria federale wetgeving heeft die VGV verbiedt (onder meer via de Violence Against Persons (Prohibition) Act 2015) neemt dat reële risico niet automatisch weg: gezaghebbende asielrichtlijnen en landeninformatie benadrukken dat het wettelijk verbod bestaat, maar dat effectieve handhaving en vervolging in de praktijk problematisch blijven (stuk 4).

In die context volstaat het niet om te stellen dat verzoekster “geen nieuwe informatie” geeft. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet beoordelen of de vrees voor VGV bij een minderjarig meisje, in de concrete familie- en gemeenschapscontext van verzoekster, afdoende kan worden voorkomen door bescherming in het land van herkomst, en of die bescherming in werkelijkheid effectief toegankelijk en doeltreffend is.

5. De niet-ontvankelijkheidsbeslissing schiet ook tekort in haar aanpak van kwetsbaarheid.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn en dat de eerdere beoordeling “onverkort” geldt. Maar verzoekster legt in dit volgend verzoek net medische stukken voor die haar gezondheidstoestand en de concrete gevolgen van VGV objectiveren.

Het is niet zorgvuldig om die stukken vervolgens te minimaliseren en tegelijk te besluiten dat er geen bijkomende elementen zijn die “een ander licht” werpen op haar dossier.

Een geloofwaardige, gedocumenteerde medische kwetsbaarheid is op zichzelf een element dat de beoordeling van haar situatie bij terugkeer — inclusief haar draagkracht om haar minderjarige dochter tegen VGV te beschermen en haar toegang tot noodzakelijke zorg — kan wijzigen en dus wél relevant is voor de ontvankelijkheidstoets.

6. Vervolgens is de gevolgtrekking dat er “geen element bestaat” dat een verwijdering naar Nigeria problematisch zou maken, onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd in het licht van de eigen vaststellingen dat verzoekster haar vrees voor VGV bij haar dochter blijft aanhouden en dat zij zelf met blijvende gevolgen van VGV leeft.

De essentie is niet of verzoekster “een nieuwe vrees heeft uitgevonden”, maar of de nieuwe medische bewijsstukken en de blijvend reële VGV-risico’s voor minderjarigen in Nigeria, in samenhang, de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekster en/of haar dochter bescherming nodig hebben.

Door die toets te beperken tot de vaststelling dat verzoekster “geen nieuwe informatie” zou hebben en door de medische attesten als “niet ter zake” te kwalificeren, miskent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de inhoudelijke draagwijdte van de voorgelegde stukken én de vereiste zorgvuldigheid bij gendergerelateerde beschermingsgronden.

7. Verzoekster benadrukt vervolgens haar langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat zij afwezig is gebleven uit Nigeria, waardoor zij zich tevens een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria. Verzoekster keerde zich af tegen de samenleving in Nigeria. Verzoekster benadrukt dat zij geen binding meer heeft met Nigeria. Verzoekster verblijft in Europa en bouwde haar leven alhier uit, hetgeen haaks staat op de (leef)omstandigheden in Nigeria.

De verzoekende partij vreest hierdoor in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Nigeria.

Deze elementen werden door verweerder onvoldoende naar ernst beoordeling in de bestreden beslissing.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een

verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 222 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van gedragingen van actoren, zoals handelen of nalatigheid vanwege overheidsactoren of nietoverheidsactoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM evenwel enkel worden aangenomen wanneer er een zeker niveau van hardheid wordt bereikt, met name wanneer een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

Omwille van bovenvermelde redenen, loopt de verzoekende partij weldegelijk dermate in het oog dat hij bij een terugkeer naar Nigeria een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

8. De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud."

Inventaris der stukken:

"3. WHO guideline on the prevention of female genital mutilation and clinical management of complications.

4. NIGERIA: THE LAW AND FGM June 2018."

3.1.2. Ter terechtzitting van 18 mei 2026 legt verzoekster een aanvullende nota neer met landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Nigeria.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. Waar verzoekster meent dat zij diende te worden gehoord verwijst de Raad naar artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 1.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer:

1° [...]

2° [...]

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”

De commissaris-generaal heeft aldus een discretionaire bevoegdheid om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren indien hij dit nodig acht. De verplichting voor de commissaris-generaal om een nieuwe beslissing te nemen belet niet dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsbevoegdheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van deze nieuwe beslissing, geheel onafhankelijk is bij het nemen van deze nieuwe beslissing en zelf kan uitmaken wat hij bijkomend moet doen om te komen tot een nieuwe beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming een persoonlijk onderhoud heeft gehad. Ook in het huidige verzoek werd verzoekster de gelegenheid geboden om een aantal verklaringen af te leggen aan de hand van een vragenlijst en de mogelijkheid gegeven om bijkomende stukken neer te leggen. Aldus is aan de hoorplicht voldaan.

Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoekster middels haar verzoekschrift en aanvullende nota de mogelijkheid heeft om nieuwe elementen aan te brengen, zodat zij niet aantoonde dat het feit dat zij niet

opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming een negatieve invloed heeft op de beoordeling van dit verzoek.

3.4. In het kader van het huidige, tweede verzoek om internationale bescherming treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat verzoekster geen nieuwe elementen aanvoert die een ander licht werpen op de eerder gedane beoordelingen. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent op pertinente en correcte wijze het volgende:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U vermeldt uitdrukkelijk geen nieuwe informatie en geen nieuwe bewijzen te hebben en dat al wat u tijdens uw eerste verzoek vertelde nog steeds van kracht is (zie verklaring volgend verzoek dd. 25/11/2025). U diende louter een volgend verzoek in om over uw gezondheidsproblemen te praten die een gevolg zouden zijn van uw besnijdenis. U vermeldt echter geen nieuwe vrees of reëel risico ten aanzien van Nigeria.

De medische attesten die u voorlegt brengen evenmin nieuwe elementen bij. Een attest van uw besnijdenis legde u reeds voor tijdens uw eerste verzoek, de andere attesten betreffen onderzoeken die in het kader van dit verzoek niet ter zake doen.

In verband met de fysieke gevolgen van de VGV uit het verleden dient u een medisch attest van dr. H. op datum van 19/9/2025 in (zie enveloppe met medische documenten in uw dossier). De enige conclusie die de commissaris-generaal kan trekken uit dit document, is dat u in het verleden vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan en dat u gevolgen van deze VGV ondervindt.

U hebt geen element vermeld dat bij u een zodanig overdreven vrees kan opwekken dat deze zou doen veronderstellen dat een terugkeer naar Nigeria ondenkbaar zou zijn wegens de gevolgen van de door u ondergane VGV.

Hoewel VGV een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de VGV kan veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologische welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.”

De Raad treedt de voormelde motivering onverminderd bij. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat deze attesten wel degelijk relevant zijn doch blijft in gebreke om op enige manier te concretiseren hoe haar verleden VGV aanleiding zou geven tot een actuele vrees tot vervolging ten aanzien van Nigeria. Het verweer van verzoekster is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster opnieuw landeninformatie aanvoert met betrekking tot het risico op VGV in hoofde van haar dochter, wijst de Raad op het feit dat het verzoek van haar dochter thans in een aparte procedure wordt behandeld. Evenwel verwijst de Raad naar het met gezag van gewijsde beklede arrest van 13 juni 2025 dat stelde dat het aan verzoekster toekomt om haar vrees voor vervolging in hoofde van haar dochter O. concreet aannemelijk te maken (RvV 13 juni 2025, nr. 328 189). Verzoekster blijft nog steeds in gebreke om haar vrees voor wat haar dochter betreft op enige wijze te concretiseren.

In zoverre verzoekster stelt dat haar ondergane VGV een medische kwetsbaarheid betreft die aanleiding had moeten geven tot het in rekening brengen van bijzondere procedurele noden benadrukt de Raad dat het concept “*kwetsbaarheid*” niet één-op-één te vereenzelvigen is met “*bijzondere procedurele noden*”, wat niet enkel blijkt uit de bewoordingen die verschillende zijn, maar uit de verschillende wettelijke bepalingen waarin deze concepten worden opgenomen. Verzoekster toont geenszins aan dat haar medische problematiek aanleiding geeft tot een bijzondere procedurele nood. Evenmin toont verzoekster op enerlei wijze aan dat

haar medische problematiek ten gevolge van haar VGV aanleiding geeft tot enige vorm van vervolging ten aanzien van Nigeria.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster verder dat ze in België een levenswijze heeft ontwikkeld die haaks staat op de situatie in Nigeria. Verzoekster zou totaal vervreemd zijn ten aanzien van Nigeria. Hierdoor zou ze niet in staat zijn te voorzien in haar elementaire basisbehoeftes bij een terugkeer naar Nigeria. De Raad benadrukt hieromtrent dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en er daartoe een opzettelijk gedrag van een actor vereist is, *quod non in casu*.

Wat de veiligheidssituatie betreft overweegt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> , de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama’at Ahl as-Sunnah lid-Da’wah wa’l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio’s waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De door verzoekster neergelegde informatie in haar aanvullende nota, die in de lijn ligt van de informatie waarop de bestreden beslissing steunt, doet verder geen afbreuk aan de voorgaande analyse.

Alles samen genomen kan de Raad de bestreden beslissing bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

3.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP
-----------------	-------------